TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2006 m. balandžio 6 d. *

Byloje C-428/04

dėl 2004 m. spalio 6 d. pagal EB 226 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama N. Yerrell ir H. Kreppel, nurodžiusi adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

prieš

Austrijos Respubliką, atstovaujamą C. Pesendorfer,

atsakovę,

* Proceso kalba: vokiečių.

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Rosas, teisėjai J. Malenovský, S. von Bahr, A. Borg Barthet ir A. Ó Caoimh (pranešėjas),

generalinis advokatas D. Ruiz-Jarabo Colomer,
kancleris R. Grass,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

susipažinęs su 2005 m. spalio 20 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Savo ieškiniu Europos Bendrijų Komisija prašo Teisingumo Teismo pripažinti, kad,

— iki nustatyto termino pabaigos nepriimdama įstatymo dėl žemių mokytojų tarnybos (Landeslehrer-Dienstrechtsgesetz, BGBl. I, 69/2004, toliau – *LDG*), įstatymo dėl tarnautojų draudimo, ligos draudimo ir draudimo nuo nelaimingų atsitikimų (Beamten-, Kranken- und Unfallversicherungsgesetz,

BGBl. 200/1967, toliau – *B-KUVG*) bei įstatymo dėl bendrojo socialinio draudimo (Allgemeines Sozialversicherungsgesetz, toliau – *ASVG*), kuriais į Austrijos teisę turėjo būti perkelta 1989 m. birželio 12 d. Tarybos direktyva 89/391/EEB dėl priemonių darbuotojų saugai ir sveikatos apsaugai darbe gerinti nustatymo (OL L 183, p. 1, toliau – direktyva), arba, jei tuo tarpu šie įstatymai buvo priimti, nepranešdama Komisijai apie jų priėmimą,

— neperkeldama arba nevisiškai perkeldama į Austrijos teisę šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalį privalomo lavinimo mokyklų mokytojų Tirolyje atžvilgiu, 7 straipsnio 3 dalį, 8 straipsnio 2 dalį, 11 straipsnio 2 dalį, 12 straipsnio 4 dalį ir 13 straipsnio 2 dalies a ir b punktus,

Austrijos Respublika pažeidė savo įsipareigojimus pagal nurodytas ir šios direktyvos 18 straipsnio nuostatas.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisė

2 Direktyvos 2 straipsnio 1 dalyje nurodoma:

„Ši direktyva taikoma visiems veiklos sektoriams, tiek valstybiniam, tiek privačiam (pramonės, žemės ūkio, prekybos, administravimo, paslaugų, švietimo, kultūros, poilsio ir kt.).“

3 Direktyvos 7 straipsnis „Apsaugos ir prevencinės priemonės“ nustato:

„1. Nepažeisdamas 5 ir 6 straipsniuose minėtų pareigų, darbdavys paskiria vieną arba daugiau darbuotojų veiklai, susijusiai su apsauga nuo profesinės rizikos rūšių ir jų prevencija įmonėje ir (arba) įstaigoje.

<...>

3. Jeigu tokios apsaugos ir prevencinės priemonės negali būti organizuojamos dėl to, kad įmonėje ir (arba) įstaigoje nėra kompetentingo personalo, darbdavys samdo kompetentingas išorės tarnybas ar asmenis.

<...>

7. Valstybės narės pagal veiklos pobūdį ir įmonių dydį gali nustatyti įmonių kategorijas, pagal kurias darbdavys, jeigu jis yra kompetentingas, gali pats prisiimti atsakomybę už 1 dalyje nurodytas priemones.

<...>“

4 Direktyvos 8 straipsnio 1 ir 2 dalys numato:

„1. Darbdavys:

— atsižvelgdamas į įmonės ir (arba) įstaigos veiklos pobūdį ir dydį bei į kitus esančius asmenis, imasi būtinų pirmosios medicinos pagalbos, gaisrų gesinimo ir darbuotojų evakuacijos priemonių,

— pasirūpina, kad būtų užmegzti būtini ryšiai su išorės tarnybomis, ypač tomis, kurios teikia pirmąją ar skubią medicinos pagalbą, atlieka gelbėjimo darbus ir gesina gaisrus.

2. Atsižvelgdamas į 1 dalį, darbdavys, *inter alia*, paskiria darbuotojus, atsakingus už pirmosios medicinos pagalbos ir gaisrų gesinimo bei evakuacijos priemonių įgyvendinimą.

Tokių darbuotojų skaičius, jų profesinis mokymas ir turimos priemonės turi būti tinkami, atsižvelgiant į įmonės ir (arba) įstaigos dydį ir (arba) konkrečius pavojus."

5 Pagal direktyvos 10 straipsnio nuostatas:

„1. Darbdavys imasi atitinkamų priemonių, kad darbuotojai ir (arba) jų atstovai įmonėje ir (arba) įstaigoje pagal nacionalinės teisės aktus ir (arba) nacionalinę praktiką, kurioje, *inter alia*, gali būti atsižvelgta į įmonės ir (arba) įstaigos dydį, gautų visą būtiną informaciją apie:

a) rizikos rūšis saugai ir sveikatai bei apsaugos ir prevencines priemones ir veiklą visoje įmonėje ir (arba) įstaigoje apskritai bei kiekvienoje darbo vietoje ir (arba) darbe atskirai;

b) priemones, kurių buvo imtasi 8 straipsnio 2 dalyje nustatyta tvarka.

2. Darbdavys imasi atitinkamų priemonių, kad bet kurios kitos įmonės ir (arba) įstaigos darbuotojų, dirbančių jo įmonėje ir (arba) įstaigoje, darbdaviai pagal nacionalinės teisės aktus ir (arba) nacionalinę praktiką gautų tinkamą informaciją, kuri yra nurodyta 1 dalies a ir b punktuose ir kuri turi būti suteikta atitinkamiems darbuotojams.

3. Darbdavys imasi atitinkamų priemonių, kad darbuotojai, atliekantys specifines darbuotojų saugos ir sveikatos apsaugos pareigas, arba darbuotojų atstovai, atsakingi

už darbuotojų saugą ir sveikatą, savo pareigoms atlikti pagal nacionalinės teisės aktus ir (arba) nacionalinę praktiką galėtų gauti:

a) informaciją apie rizikos įvertinimą ir apsaugos priemones, nurodytas 9 straipsnio 1 dalies a ir b punktuose;

b) sąrašą ir pranešimus, nurodytus 9 straipsnio 1 dalies c ir d punktuose;

c) informaciją, sukauptą taikant apsaugos ir prevencines priemones bei gautą iš tikrinimo tarnybų ir įstaigų, atsakingų už saugą ir sveikatą."

6 Direktyvos 11 straipsnio 2 dalis numato:

„Darbuotojai arba darbuotojų atstovai, atsakingi už darbuotojų saugą ir sveikatą, pagal nacionalinės teisės aktus ir nacionalinę praktiką proporcingai dalyvauja ir (arba) su jais iš anksto darbdavys tariasi dėl:

<...>

b) darbuotojų, nurodytų 7 straipsnio 1 dalyje ir 8 straipsnio 2 dalyje, paskyrimo ir 7 straipsnio 1 dalyje nurodytos veiklos;

c) informacijos, nurodytos 9 straipsnio 1 dalyje ir 10 straipsnyje;

d) įmonei ir (arba) įstaigai nepriklausančių kompetentingų tarnybų ar asmenų samdymo, kaip nurodyta 7 straipsnio 3 dalyje;

<...>“

7 Pagal direktyvos 13 straipsnio nuostatas:

„1. Kiekvieno darbuotojo pareiga kuo geriau rūpintis savo ir kitų asmenų, kuriems turėjo įtakos jo veiksmai darbe, sauga bei sveikata, remiantis savo žiniomis, įgytomis profesinio mokymo metu, ir darbdavio duotais nurodymais.

2. Siekdami šio tikslo, darbuotojai, remdamiesi savo žiniomis, įgytomis profesinio mokymo metu, ir darbdavio duotais nurodymais, privalo:

a) teisingai naudotis mašinomis, aparatais, įrankiais, pavojingomis medžiagomis, transportavimo įrenginiais ir kitomis gamybos priemonėmis;

b) teisingai naudotis jiems duotomis asmeninėmis apsaugos priemonėmis, o pasinaudoję – grąžinti jas į vietą;

<...>“

8 Pagal direktyvos 18 straipsnio 1 dalį, valstybės narės turėjo įstatymais ir kitais teisės aktais įtvirtinti nuostatas, būtinas, kad šios direktyvos būtų pradėta laikytis ne vėliau kaip nuo 1992 m. gruodžio 31 d., ir apie tai nedelsdamos pranešti Komisijai.

Nacionalinė teisė

9 Direktyva buvo perkelta į Austrijos teisę, be kita ko, Federaliniu saugos ir sveikatos apsaugos darbe įstatymu (*Bundesgesetz über Sicherheit und Gesundheitsschutz bei der Arbeit* (*ArbeitnehmerInnenschutzgesetz*), paskelbtas BGBl. I, 159/2001, toliau – *ASchG*).

10 *ASchG* 11 straipsnis nustato:

„<...>

(5) Atsakingi už saugą asmenys turi būti informuojami prieš paskiriant ar atšaukiant atstovus saugos klausimais, darbo medicinos gydytojus, taip pat asmenis, atsakingus už pirmąją pagalbą, gaisrų gesinimo ir darbuotojų evakuacijos priemonių

įgyvendinimą. Dėl numatomo paskyrimo ar atšaukimo turi būti konsultuojamasi su atsakingais už saugą asmenimis, išskyrus atvejus, kai yra sudaryti darbuotojus atstovaujantys organai arba kai paskyrimo arba atšaukimo klausimas yra nagrinėjamas Darbuotojų saugos komitete.

(6) Nesant darbuotojus atstovaujančio organo, darbdaviai privalo:

1. planuodami ir įdiegdami naujas technologijas, konsultuotis su atsakingais už saugą asmenimis dėl jų poveikio darbuotojų saugai ir sveikatai, susijusio su įrangos arba medžiagų pasirinkimu, darbo sąlygomis ir darbo aplinka;

2. užtikrinti, kad atsakingi už saugą asmenys dalyvautų renkantis asmenines apsaugos priemones, ir

3. įtraukti atsakingus už saugą asmenis į rizikos veiksnių nustatymą ir įvertinimą, tinkamų priemonių tvirtinimą ir profesinio mokymo planavimą bei organizavimą.

(7) Darbdaviai privalo:

1. užtikrinti atsakingiems už saugą asmenims teisę susipažinti su dokumentais, susijusiais su sauga ir sveikatos apsauga, taip pat informacija ir pranešimais apie nelaimingus atsitikimus darbe;

2. pateikti atsakingiems už saugą asmenims šiuos dokumentus:

   a) su 3 straipsnio 2 dalyje nurodyta informacija susijusius dokumentus;

   b) pavojingų medžiagų ir triukšmo matavimo bei kitų matavimų ir tyrimų, susijusių su sauga ir sveikatos apsauga, rezultatus ir

   c) pastabas apie medžiagas ir triukšmą;

3. nedelsdami informuoti atsakingus už saugą asmenis apie bet kokį ribinių verčių viršijimą, jo priežastis ir priemones, kurių imtasi jam išvengti, ir

4. informuoti atsakingus už saugą asmenis apie pareigas, instrukcijas ir leidimus darbuotojų apsaugos srityje.

<...>“

11 Pagal *ASchG* 12 straipsnio 7 dalį, nesant paskirtų atsakingų už saugą asmenų ir darbuotojus atstovaujančio organo, visi darbuotojai turi būti informuojami visais to paties įstatymo 11 straipsnio 7 dalyje išvardytais klausimais, ir jiems turi būti pateikiami visi šioje nuostatoje nurodyti dokumentai.

12 *ASchG* 13 straipsnio 2 dalis numato, kad, nesant paskirtų atsakingų už saugą asmenų ir darbuotojus atstovaujančio organo, su visais darbuotojais turi būti konsultuojamasi ir jie turi būti įtraukiami sprendžiant bet kurį to paties įstatymo 11 straipsnio 5 ir 6 dalyse išvardytą klausimą.

13 Pagal *ASchG* 15 straipsnį darbuotojai, remdamiesi savo žiniomis, įgytomis profesinio mokymo metu, ir darbdavio duotais nurodymais, privalo teisingai naudotis jiems duotais darbo įrankiais ir asmeninėmis apsaugos priemonėmis ir laikytis šio įstatymo.

14 *ASchG* 25 straipsnis nustato, kad darbdaviai, esant reikalui, paskiria asmenis, atsakingus už gaisrų gesinimo bei evakuacijos priemonių įgyvendinimą. Remiantis šia nuostata, pakankamas skaičius darbuotojų turi sugebėti naudoti gesintuvus.

15 Pagal to paties įstatymo 26 straipsnį, kai vienoje darbo vietoje darbdavys nuolatiniam darbui įdarbina bent penkis darbuotojus, turi būti paskirtas pakankamas skaičius asmenų, atsakingų už pirmąją medicinos pagalbą. Ši nuostata taip pat numato, kad pastarieji asmenys turi turėti pakankamai žinių, reikalingų teikti pirmajai medicinos pagalbai, ir kad turi būti užtikrinama, jog darbo valandomis įmonėje būtų pakankamas skaičius asmenų, galinčių suteikti pirmąją medicinos pagalbą, palyginti su nuolatos darbo vietoje esančių darbuotojų skaičiumi.

16 *ASchG* 73 straipsnio 1 dalyje nurodoma:

„Darbdaviai turi paskirti atstovus saugos klausimais. Ši pareiga gali būti įvykdoma:

1. įdarbinant atstovus saugos klausimais pagal darbo sutartį (įmonėje įdarbinti atstovai saugos klausimais) arba

2. naudojantis išorės atstovų saugos klausimais paslaugomis arba

3. naudojantis saugos centro paslaugomis.

<...>“

17 Pagal *ASchG* 79 straipsnio 1 dalį:

„Darbdaviai turi paskirti darbo medicinos gydytojus. Ši pareiga gali būti įvykdoma:

1. įdarbinant darbo medicinos gydytojus pagal darbo sutartį (įmonėje įdarbinti darbo medicinos gydytojai) arba

2. naudojantis išorės darbo medicinos gydytojų paslaugomis arba

3. naudojantis įgalioto medicinos centro paslaugomis.

<...>“

18 Pagal Federalinio federacijos įstaigose dirbančių tarnautojų saugos ir sveikatos apsaugos įstatymo (Bundesgesetz über Sicherheit und Gesundheitsschutz der in Dienststellen des Bundes beschäftigten Bediensteten (Bundes-bedienstetenschutzgesetz), BGBl. I, 131/2003 paskelbtos redakcijos, toliau – *B-BSG*) 10 straipsnio 3 dalį, skiriant atsakingus už saugą asmenis reikalingas organo, galinčio atstovauti darbuotojams pagal Federalinio darbuotojų atstovavimo įstatymo (Bundes-Personalvertretungsgesetz, BGBl. 133/1967) 10 straipsnį, sutikimas. Toks reikalavimas taip pat taikomas tais atvejais, kai darbuotojų atstovas vykdo atsakingo už saugą asmens funkcijas.

19 *B-BSG* 11 straipsnis nustato:

„<...>

(2) Vykdydami federaliniu įstatymu nustatytas užduotis, atsakingi už saugą asmenys nėra apriboti jokiais nurodymais.

<...>

(4) Darbdavys privalo konsultuotis su atsakingais už saugą asmenimis visais su sauga ir sveikatos apsauga susijusiais klausimais.

(5) Atsakingi už saugą asmenys privalo būti informuojami prieš paskiriant ir atšaukiant atstovus saugos klausimais, darbo medicinos centrus, taip pat asmenis, atsakingus už pirmąją pagalbą, gaisrų gesinimo ir darbuotojų evakuacijos priemonių įgyvendinimą. Dėl numatomo paskyrimo ar atšaukimo turi būti konsultuojamasi su atsakingais už saugą asmenimis, išskyrus atvejus, kai yra sudaryti darbuotojų atstovavimo organai.

(6) Darbdavys privalo:

1. užtikrinti atsakingiems už saugą asmenims teisę susipažinti su dokumentais, susijusiais su sauga ir sveikatos apsauga, taip pat informacija ir pranešimais apie nelaimingus atsitikimus darbe;

2. pateikti atsakingiems už saugą asmenims šiuos dokumentus:

   a) su 3 straipsnio 2 dalyje nurodyta informacija susijusius dokumentus;

   b) pavojingų medžiagų ir triukšmo matavimo bei kitų matavimų ir tyrimų, susijusių su sauga ir sveikatos apsauga, rezultatus ir

c) pastabas apie medžiagas ir triukšmą;

3. nedelsdamas informuoti atsakingus už saugą asmenis apie bet kokį ribinių verčių viršijimą, jo priežastis ir priemones, kurių imtasi jam išvengti, ir

4. informuoti atsakingus už saugą asmenis apie pareigas, instrukcijas ir leidimus darbuotojų apsaugos srityje.“

20 *B-BSG* 12 straipsnio 6 dalis nustato, kad kiekvienas darbuotojas gali būti neinformuojamas pagal to paties 12 straipsnio 1, 2, 4 ir 5 punktus tais atvejais, kai yra paskirti atsakingi už saugą asmenys arba yra įsteigta darbuotojų atstovybė, pastarieji buvo atitinkamai informuoti, o jų turimos informacijos pakanka veiksmingai rizikos rūšių prevencijai užtikrinti. Minėtoje 6 dalyje nurodyta, kad reikia atsižvelgti į informacijos turinį ir tikslą, egzistuojančias rizikos rūšis bei su darbo vieta susijusias sąlygas.

21 Remiantis *B-BSG* 13 straipsnio 1 dalimi, darbdavys turi konsultuotis su darbuotojais visais su sauga ir sveikata darbo vietoje susijusiais klausimais.

22 Pagal to paties įstatymo 15 straipsnio 2 dalį, remdamiesi savo žiniomis, įgytomis profesinio mokymo metu, ir vadovo duotais nurodymais, darbuotojai privalo teisingai naudotis jiems duotais darbo įrankiais ir asmeninėmis apsaugos priemonėmis bei laikytis šio įstatymo.

23 *B-BSG* 25 straipsnio 4 dalis nustato, kad darbdavys, esant reikalui, turi paskirti darbuotojus, atsakingus už gaisrų gesinimo ir darbuotojų evakuacijos priemonių įgyvendinimą. Toje pačioje nuostatoje nurodyta, kad pakankamas skaičius darbuotojų turi sugebėti naudoti gesintuvus.

24 *B-BSG* 26 straipsnio 3 dalį, kai vienoje darbo vietoje darbdavys nuolatiniam darbui įdarbina bent penkis darbuotojus, turi būti paskirtas pakankamas skaičius asmenų, atsakingų už pirmąją medicinos pagalbą. Šie asmenys turi turėti pakankamai žinių, reikalingų teikti pirmajai medicinos pagalbai. Ta pati nuostata nurodo, kad turi būti užtikrinama, jog darbo valandomis įmonėje būtų pakankamas skaičius asmenų, galinčių suteikti pirmąją medicinos pagalbą, palyginti su nuolatos darbo vietoje esančių darbuotojų skaičiumi.

25 *B-BSG* 73 straipsnis nustato:

„(1) Darbo vietose, patenkančiose į šio federalinio įstatymo taikymo sritį, darbdavys turi paskirti atstovus saugos klausimais (darbo saugos specialistus). Ši pareiga gali būti įvykdoma:

1. įdarbinant atstovus saugos klausimais pagal darbo sutartį (įmonėje įdarbinti atstovai saugos klausimais) arba

2. naudojantis išorės atstovų saugos klausimais paslaugomis arba

3. pagal (*ASchG*) 75 straipsnį naudojantis vieno iš saugos centrų, įrašytų į atnaujintą tokių centrų sąrašą, sudarytą federalinės darbo, sveikatos ir socialinių reikalų ministerijos, paslaugomis.

<...>“

26 Remiantis B-BSG 76 straipsnio 1 dalimi, darbdavys organizuoja darbo medicinos gydytojų užtikrinamą medicinos pagalbą darbo vietose, patenkančiose į šio įstatymo taikymo sritį. Pagal šio įstatymo 77 straipsnio 1 dalį darbo medicinos centro užduotis yra, viena vertus, konsultuoti darbdavį, darbuotojus, atsakingus už saugą asmenis ir kompetentingiems darbuotojams atstovaujančius organus sveikatos apsaugos, su darbo sąlygomis susijusio sveikatos ugdymo, žmogui pritaikyto darbo organizavimo klausimais ir, kita vertus, teikti darbdaviui pagalbą jam vykdant savo pareigas šiose srityse.

27 Vienos žemės nutarimo dėl darbo vietų žemės ir miškų ūkyje (Wiener Arbeitsstättenverordnung in der Land- und Forstwirtschaft, 2003 m. liepos 3 d. LGBl., 27/2003, toliau – Vienos žemės nutarimas) 41 straipsnio 1 dalis numato, kad kai vienoje darbo vietoje darbdavys nuolatiniam darbui įdarbina ir vienu metu joje dirba bent penki darbuotojai, turi būti užtikrinama, kad minimalus skaičius asmenų būtų apmokytas teikti pirmąją medicinos pagalbą.

Ikiteisminė procedūra

28 Pirmąjį kartą Austrijos valdžios institucijoms ir Komisijai pasikeitus laiškais, Komisijai buvo pranešta apie teisės aktus, skirtus direktyvai perkelti į nacionalinę teisę.

29 1998 m. sausio 12 d. Komisija Austrijos Respublikai išsiuntė oficialų pranešimą dėl su direktyva susijusių klausimų, kurie, jos nuomone, dar nebuvo perkelti į nacionalinę teisę. Austrijos valdžios institucijos atsakė 1998 m. balandžio 15 d. laišku.

30 Austrijos valdžios institucijoms ir Komisijai antrąjį kartą pasikeičiant laiškais, pastaroji paprašė paaiškinimų ir išsamesnės informacijos apie direktyvai įgyvendinti skirtų įstatymų projektų priėmimą, o Austrijos Respublika jai pranešė apie įvairias šiuo klausimu priimtas priemones.

31 2002 m. gruodžio 19 d. Komisija, remdamasi EB 226 straipsniu, Austrijos Respublikai išsiuntė pagrįstą nuomonę, nurodydama šiai valstybei narei per du mėnesius nuo jos gavimo imtis priemonių, būtinų teisingam direktyvos perkėlimui į nacionalinę teisę užtikrinti.

32 Austrijos valdžios institucijoms pranešus apie kitas direktyvos perkėlimo priemones, manydama, kad Austrijos Respublika nesiėmė visų priemonių šiai direktyvai įgyvendinti, Komisija nusprendė pareikšti šį ieškinį.

Dėl ieškinio

33 Pagrįsdama savo ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo, Komisija nurodo septynis kaltinimus. Pirmasis kaltinimas susijęs su direktyvos 18 straipsnio pažeidimu, nes

Austrijos Respublika nepriėmė priemonių, būtinų šiai direktyvai įgyvendinti per nustatytą terminą, arba bet kuriuo atveju nepranešė apie jas Komisijai.

34 Kiti kaltinimai susiję su kelių konkrečių direktyvos nuostatų pažeidimu. Komisija mano, kad teisės aktai, apie kuriuos jai buvo pranešta, neperkelia direktyvos arba užtikrina nepakankamą jos perkėlimą. Tačiau savo dublike ji atsisakė kaltinimo, susijusio su direktyvos 12 straipsnio 4 dalies pažeidimu, todėl jo nebereikia nagrinėti.

Dėl pirmojo kaltinimo, susijusio su direktyvos 18 straipsnio 1 dalies pažeidimu

Šalių argumentai

35 Savo ieškinyje Komisija tvirtino, kad, iki nustatyto termino nepriimdama *LDG*, *B-KUVG* ir *ASVG* tam, kad būtų užtikrintas direktyvos perkėlimas į nacionalinę teisę, arba bet kuriuo atveju apie šiuos aktus nepranešdama Komisijai, Austrijos Respublika pažeidė savo įsipareigojimus pagal direktyvos 18 straipsnio 1 dalį. Savo dublike Komisija paaiškino, kad ji nebepalaiko šio kaltinimo, kiek jis susijęs su *B-KUVG* ir *ASVG*.

36 Austrijos vyriausybė tvirtina, kad direktyva buvo visiškai perkelta į vidaus teisę. Ji nurodo, be kita ko, *LDG*, apie kurį Komisijai buvo pranešta 2004 m. rugsėjo 10 dieną.

Teisingumo Teismo vertinimas

37 Akivaizdu, kad, kiek tai susiję su tam tikromis iš direktyvos išplaukiančiomis pareigomis, ją Austrijos Respublika įgyvendino tik priėmusi *LDG*.

38 Tačiau valstybės narės įsipareigojimų neįvykdymo buvimas nustatomas atsižvelgiant į valstybės narės padėtį pagrįstoje nuomonėje nurodyto termino pabaigoje, o į vėliau atliktus pakeitimus Teisingumo Teismas neatsižvelgia (žr., be kita ko, 2002 m. gegužės 30 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, C-323/01, Rink. p. I-4711, 8 punktą ir 2005 m. birželio 9 d. Sprendimo *Komisija prieš Belgiją*, C-510/04, nepaskelbta Rinkinyje, 7 punktą).

39 Kadangi nagrinėjamu atveju pagrįstoje nuomonėje nurodytas terminas pasibaigė 2003 m. vasario 19 d., o *LDG* įsigaliojo ir apie jį Komisijai buvo praneša atitinkamai 2004 m. rugsėjo 1 ir 10 dienomis, reikia pripažinti, kad Austrijos Respublika pažeidė savo įsipareigojimus pagal direktyvos 18 straipsnio 1 dalį. Taigi pirmasis kaltinimas yra pagrįstas.

Dėl antrojo kaltinimo, susijusio su direktyvos 2 straipsnio 1 dalies pažeidimu

Šalių argumentai

40 Komisija primena, kad direktyva, kurios tikslas yra nustatyti priemones darbuotojų saugai ir sveikatos apsaugai darbe gerinti, taikoma visiems veiklos sektoriams, tiek

valstybiniam, tiek privačiam. Tačiau šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalis niekuomet nebuvo perkelta, kiek tai susiję su privalomo lavinimo mokyklų mokytojais, dirbančiais valstybinėse Tirolio mokyklose.

41 Austrijos vyriausybė teigia, kad visos federalinės teritorijos atžvilgiu minėto 2 straipsnio 1 dalis buvo perkelta *LDG* ir kad dėl šios priežasties ši nuostata taip pat taikoma minėtiems mokytojams.

Teisingumo Teismo vertinimas

42 Kaip matyti iš šio sprendimo 39 punkto, susijusio su ieškinyje nurodytu pirmuoju kaltinimu, *LDG* nebuvo priimtas per 2003 m. gruodžio 19 d. pagrįstoje nuomonėje nustatytą terminą.

43 Todėl darytina išvada, kad antrasis kaltinimas yra pagrįstas.

Dėl trečiojo kaltinimo, susijusio su direktyvos 7 straipsnio 3 dalies pažeidimu

Šalių argumentai

44 Pagal direktyvos 7 straipsnio 1 dalį darbdavys turi paskirti vieną arba daugiau darbuotojų veiklai, susijusiai su apsauga nuo profesinės rizikos rūšių ir jų prevencija,

jeigu jis turi kvalifikuotų darbuotojų, galinčių vykdyti šias funkcijas. Komisija tvirtina, kad šio straipsnio 3 dalis, pagal kurią darbdavys samdo kompetentingas išorės tarnybas ar asmenis, taikoma tik tais atvejais, kai įmonėje nėra kompetentingo personalo šiai veiklai vykdyti.

45 Tačiau *ASchG* 73 straipsnio 1 dalis ir 79 straipsnio 1 dalis suteikia darbdaviams galimybę patikėti apsaugos ir prevencijos veiklą arba įmonės darbuotojams, arba išorės tarnyboms ar asmenims. Dėl federalinės valstybės darbuotojų, *B-BSG* 73 straipsnis darbdaviui taip pat sudaro galimybę patikėti apsaugos ir prevencijos funkcijas arba saviems atstovams, arba išorės specialistams, arba dar ir techniniam saugos centrui. Šio įstatymo 76 straipsnis numato, kad dėl medicinos pagalbos teikimo turi būti kreipiamasi tik į darbo medicinos centrus.

46 Komisijos manymu, suteikdamas darbdaviams galimybę laisvai pasirinkti vidaus arba išorės saugos atstovus profesinės rizikos rūšių prevencijai užtikrinti, Austrijos teisės aktas neužtikrina teisingo direktyvos 7 straipsnio 3 dalies perkėlimo.

47 Austrijos vyriausybė tvirtina, kad atsakymas į klausimą, ar įmonės arba įstaigos resursų užtenka tam, kad įdarbintų tokius darbuotojus, priklauso ne tik nuo įmonės dydžio ir pobūdžio, bet ir nuo argumentų, susijusių su bendrovių teise, teise vykdyti profesinę veiklą amatų, prekybos ir pramonės srityje, ir darbo bei socialinės teisės reikalavimų. Visų pirma reikėtų atsižvelgti ir į esamą Austrijos įmonių struktūrą bei į tai, kad 96,7 % jų dirba mažiau nei 50 darbuotojų. Kadangi dauguma Austrijos įmonių yra smulkiosios ir vidutinės įmonės, profesinės rizikos rūšių prevencijos

srityje palyginti retai naudojamasi įmonėje įdarbintų darbuotojų paslaugomis. Tokiomis aplinkybėmis darbdaviui buvo palikta pasirinkimo laisvė, kad būtų apimti išimtiniai atvejai, kai dėl ypatingų aplinkybių įmonė turi pakankamai savo darbuotojų, kuriems gali patikėti prevencijos funkcijas. Todėl Komisijos nurodytos *ASchG* nuostatos atitinka direktyvos 7 straipsnio 3 dalį.

48 Dėl federacijos įdarbintų darbuotojų, Austrijos vyriausybė tvirtina, jog tai, kad federacija, kaip darbdavys, teikia pirmenybę vidinei rizikos prevencijai, išplaukia iš B-BSG 73 straipsnio 1 dalies, pagal kurią federalinėse įstaigose, turinčiose tam būtiną specialų personalą, prevenciją gali užtikrinti administracijoje įdarbinti darbuotojai. Tačiau tuo metu, kai buvo priimtas šis įstatymas, federacija neturėjo kompetentingų darbuotojų, ir federalinių įstaigų atveju buvo kreiptasi į išorės darbo medicinos centrus dėl tarnautojų aptarnavimo.

Teisingumo Teismo vertinimas

49 Direktyvos 7 straipsnio 1 dalis nustato darbdaviui pagrindinę pareigą — paskirti vieną ar daugiau darbuotojų, kurie užsiimtų veikla, susijusia su apsauga nuo profesinės rizikos rūšių ir jų prevencija. Šio straipsnio 3 dalis numato pareigą samdyti kompetentingas išorės tarnybas ar asmenis (2001 m. lapkričio 15 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, C-49/00, Rink. p. I-8575, 23 punktas). Tačiau, kaip Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, ši pareiga yra tik papildoma minėtoje 1 dalyje įtvirtintos pareigos atžvilgiu, nes ji taikoma, tik „jeigu įmonės ir (arba) įstaigos pajėgumų nepakanka, kad būtų organizuojama ši apsaugos ir prevencijos veikla“ (žr. 2003 m. gegužės 22 d. Sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus*, C-441/01, Rink. p. I-5463, 20 punktą).

50 Taigi direktyvos 7 straipsnis įtvirtina darbdaviams nustatytų pareigų hierarchiją (žr. nurodyto sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus* 21 punktą).

51 Tokį aiškinimą patvirtina pats direktyvos 11 straipsnio 2 dalies tekstas, t. y. nuostata, kuri nurodo tos pačios direktyvos 7 straipsnio 1 dalyje numatytą darbuotojų paskyrimą (b punktas) ir kreipimąsi į įmonei ir (arba) įstaigai nepriklausančias kompetentingas tarnybas ar asmenis (d punktas), pridurdama tik dėl pastarosios nuostatos pastabą „esant reikalui“ (žr. nurodyto sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus* 22 punktą).

52 Siekiant užtikrinti visiškai aiškų ir tikslų direktyvos taikymą, ją perkėlus, valstybės narės nacionalinėje teisėje turi atsispindėti direktyvos 7 straipsnyje įtvirtinta hierarchija (nurodyto sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus* 23 punktas).

53 Vėlgi, kaip jau yra nusprendęs Teisingumo Teismas, kadangi direktyvos tikslas yra paskatinti proporcingą darbdavių ir darbuotojų dalyvavimą veikloje, susijusioje su apsauga nuo profesinės rizikos rūšių ir jų prevencija, naudingas direktyvos poveikis geriausiai gali būti užtikrintas skatinant šios veiklos organizavimą įmonės viduje. Leidimas darbdaviui pasirinkti tarp tokios veiklos organizavimo įmonės viduje ir naudojimosi kompetentingų išorės tarnybų ar asmenų paslaugomis, nesuteikia direktyvai tokio naudingo efekto, tačiau yra įsipareigojimo užtikrinti visišką jos taikymą neįvykdymas (nurodyto sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus* 54 ir 55 punktai).

54 Tai reiškia, kad suteikdami darbdaviams pasirinkimo galimybę patikėti veiklą, susijusią su apsauga nuo profesinės rizikos rūšių ir jų prevencija, arba vidaus

darbuotojams, arba kompetentingoms išorės tarnyboms ar asmenims, Austrijos teisės aktai pažeidžia darbdaviams pagal direktyvos 7 straipsnio 1 ir 3 dalis nustatytų pareigų hierarchiją, todėl minėti teisės aktai neatitinka šių nuostatų. Taigi trečiasis kaltinimas yra pagrįstas.

Dėl ketvirtojo kaltinimo, susijusio su direktyvos 8 straipsnio 2 dalies pažeidimu

Šalių argumentai

55 Komisija teigia, kad direktyvos 8 straipsnio 2 dalis, pagal kurią darbdavys paskiria darbuotojus, atsakingus už pirmosios medicinos pagalbos ir gaisrų gesinimo bei evakuacijos priemonių įgyvendinimą, yra besąlygiška ir, kiek tai susiję su darbuotojų paskyrimu, nenumato jokios išimties mažoms įmonėms. Priešingai nei to paties straipsnio 1 dalis, kuri atsižvelgia į įmonės ir (arba) įstaigos veiklos pobūdį bei dydį ir pagal kurią šie kriterijai yra lemiami priimant būtinas priemones, šio straipsnio 2 dalies pirmojoje pastraipoje, nustatančioje darbdaviams pareigą paskirti darbuotojus, nėra jokios nuorodos į šiuos kriterijus.

56 Komisija tvirtina, kad direktyvos 8 straipsnio 2 dalis nėra teisingai ir visiškai perkelta nei *ASchG*, nei *B-BSG*, nei Vienos žemės nutarime, nes šie nacionalinės teisės aktai numato išimtis mažoms įmonėms, taip pažeisdami minėtą direktyvos nuostatą.

57 Austrijos vyriausybė teigia, kad direktyvos 8 straipsnio 2 dalyje esanti nuoroda į to paties straipsnio 1 dalį nurodo įmonės veiklos pobūdžiui ir dydžiui pritaikytas priemonių rūšis, būtinas pirmosios medicinos pagalbos ir gaisrų gesinimo bei evakuacijos priemonių įgyvendinimo srityse. Jos nuomone, tai reiškia, kad ši 8 straipsnio 2 dalis nenumato, kad darbdavys bet kuriuo atveju privalo paskirti darbuotojus, atsakingus už pirmosios medicinos pagalbos ir gaisrų gesinimo bei evakuacijos priemonių įgyvendinimą, nepaisydamas įmonės dydžio ir veiklos pobūdžio. Jis tai turėtų daryti atsižvelgdamas į šiuos kriterijus. Tokiomis aplinkybėmis Austrijos vyriausybė mano, kad *ASchG*, *B-BSG* ir Vienos žemės nutarimo nuostatos atitinka šio 8 straipsnio 2 dalį.

Teisingumo Teismo vertinimas

58 Pagal direktyvos 8 straipsnio 1 dalį darbdavys, atsižvelgdamas į įmonės ir (arba) įstaigos veiklos pobūdį ir dydį bei į kitus esančius asmenis, imasi būtinų pirmosios medicinos pagalbos, gaisrų gesinimo ir darbuotojų evakuacijos priemonių.

59 Pagal šio straipsnio 2 dalies pirmąją pastraipą, atsižvelgdamas į 1 dalį, darbdavys, be kita ko, paskiria darbuotojus, atsakingus už šių priemonių įgyvendinimą.

60 Priešingai Austrijos vyriausybės palaikomam aiškinimui, direktyvos 8 straipsnio 2 dalies pirmojoje pastraipoje esanti nuoroda į to paties straipsnio 1 dalį nereiškia,

kad darbdavio pareigą paskirti atsakingus darbuotojus sąlygoja įmonės ir (arba) įstaigos dydis bei jos veiklos pobūdis.

61 Toks pareigos paskirti atsakingus darbuotojus apribojimas neišplaukia iš direktyvos 8 straipsnio 2 dalies pirmosios pastraipos, kurioje nenurodoma jokia išimtis arba apribojimas, pagrįsti įmonės ir (arba) įstaigos veiklos pobūdžiu bei dydžiu.

62 Be to, toks apribojimas prieštarautų direktyvos tikslui, kuriuo, kaip matyti iš paties jos pavadinimo, siekiama užtikrinti priemonių darbuotojų saugai ir sveikatos apsaugai darbe gerinti įgyvendinimą, ir nepagrįstai apribotų jos taikymo sritį, nes, remiantis jos 2 straipsnio 1 dalimi, direktyva taikoma visiems veiklos sektoriams, tiek valstybiniam, tiek privačiam, išskyrus jos aiškiai numatytas išimtis. Tokio apribojimo pasekmė būtų ta, kad direktyvos 8 straipsnio 2 dalies antrojoje pastraipoje įtvirtinta pareiga paskirti atsakingus darbuotojus būtų taikoma tik didelėms arba tik vykdančioms tam tikrą veiklą įmonėms ir įstaigoms, nenustačius aiškių ir objektyvių jų identifikavimo kriterijų.

63 Vis dėlto direktyvos tikslas nėra vien tik gerinti darbuotojų apsaugą nuo nelaimingų atsitikimų darbe ir profesinės rizikos rūšių prevenciją, tačiau ji taip pat siekia įgyvendinti specifines šios apsaugos ir prevencijos organizavimo priemones. Taigi ji paaiškina tam tikras priemones, laikomas galinčiomis leisti pasiekti Bendrijos teisės aktų leidėjo nustatytą tikslą (nurodyto sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus* 38 punktas). Jeigu Bendrijos teisės aktų leidėjas būtų norėjęs apriboti direktyvos

8 straipsnio 2 dalies antrosios pastraipos taikymo sritį, nustatyto dydžio arba vykdančioms tam tikrą veiklą įmonėms numatydamas pareigos paskirti už nagrinėjamus klausimus atsakingus darbuotojus apribojimą, jis tai būtų aiškiai nurodęs.

64 Be jokios abejonės, į įmonės ir (arba) įstaigos mastą arba dydį, taip pat joje vykdomos veiklos pobūdį galima atsižvelgti, kad būtų sukonkretinti direktyvos 8 straipsnio 2 dalies pirmosios pastraipos reikalavimai, tačiau ne tam, kad *a priori* būtų eliminuotas už nagrinėjamos apsaugos ir prevencijos veiklą atsakingų darbuotojų paskyrimas.

65 Direktyvos 8 straipsnio 2 dalies antroji pastraipa aiškiai numato, kad pagal tos pačios nuostatos pirmąją pastraipą paskirtų darbuotojų skaičius, jų profesinis mokymas ir turimos priemonės turi būti tinkami, atsižvelgiant į įmonės ir (arba) įstaigos dydį ir (arba) konkrečius pavojus. Todėl nors šie kriterijai ir gali būti taikomi paskirtų darbuotojų profesiniam mokymui ir skaičiui, taip pat jų turimoms priemonėms, į juos negali būti atsižvelgiama siekiant nustatyti, ar pagal šią pirmąją pastraipą egzistuoja pareiga paskirti atsakingus darbuotojus.

66 Taigi šio 8 straipsnio 2 dalies pirmoji pastraipa numato privalomą priemonę pirmosios pagalbos, gaisrų gesinimo ir darbuotojų evakuacijos srityje, t. y. atitinkamų darbuotojų paskyrimą, kuris yra laikomas būtinu, nesvarbu, koks yra įmonės ir (arba) įstaigos veiklos pobūdis bei dydis. Iš tiesų, nors ir yra akivaizdu, kad mažos ir vidutinės įmonės turi joms būdingų požymių ir specifinių poreikių, kurie

gali daryti įtaką priemonėms, kurių būtina imtis pagal direktyvos 8 straipsnio 1 dalį, šie ypatumai neturi poveikio vidiniam pavojaus lygiui įmonėje ir iš jų negalima daryti išvados, kad pareiga paskirti darbuotojus, atsakingus už nagrinėjamų priemonių įgyvendinimą, tokioms įmonėms netaikoma. Užduotys, kurių vykdymą ši darbuotojai privalo užtikrinti, yra susijusios su įvykiais, galinčiais įvykti darbo vietose, nesvarbu, koks yra įmonės ir (arba) įstaigos dydis.

67 Todėl darytina išvada, kad bet kuriuo atveju nenumatydami darbdaviams pareigos paskirti darbuotojus, atsakingus už pirmosios medicinos pagalbos ir gaisrų gesinimo bei evakuacijos priemonių įgyvendinimą, nesvarbu, koks yra įmonės ir (arba) įstaigos dydis bei joje vykdomos veiklos pobūdis, Austrijos teisės aktai neatitinka direktyvos 8 straipsnio 2 dalies pirmosios pastraipos, ir todėl ketvirtasis kaltinimas yra pagrįstas.

Dėl penktojo kaltinimo, susijusio su direktyvos 11 straipsnio 2 dalies pažeidimu

68 Šiuo atžvilgiu Komisija aiškina, kad direktyvos 11 straipsnio 2 dalis didžiąja dalimi yra perkelta į Austrijos teisę, išskyrus šios nuostatos c punkte įtvirtintą dalyvavimo ir konsultavimosi pareigą, susijusią su direktyvos 10 straipsnio 1 dalies a punkte, 2 dalyje ir 3 dalies c punkte nurodyta informacija. Dėl direktyvos 11 straipsnio 2 dalies d punkto, ji mano, kad Austrijos teisėje trūksta dalyvavimo ir konsultavimosi pareigos tuo atveju, kai naudojamasi kompetentingų išorės tarnybų ar asmenų paslaugomis, kaip numatyta direktyvos 7 straipsnio 3 dalyje.

Dėl direktyvos 11 straipsnio 2 dalies c punkto perkėlimo

69 Pirmiausia reikėtų priminti, kad, kaip buvo paaiškinta šio sprendimo 49–53 punktuose, pagal direktyvos 7 straipsnio 1 dalį darbdavys paskiria vieną arba daugiau darbuotojų veiklai, susijusiai su apsauga nuo profesinės rizikos rūšių ir jų prevencija įmonėje ir (arba) įstaigoje. Šio straipsnio 3 dalis taip pat numato pareigą samdyti kompetentingas išorės tarnybas ar asmenis, tačiau pastaroji pareiga yra tik papildoma minėtoje 1 dalyje įtvirtintos pareigos atžvilgiu, nes ji atsiranda, tik „jeigu tokios apsaugos ir prevencinės priemonės negali būti organizuojamos dėl to, kad įmonėje ir (arba) įstaigoje nėra kompetentingo personalo".

70 Remiantis direktyvos 11 straipsnio 2 dalimi, darbuotojai arba darbuotojų atstovai, atsakingi už darbuotojų saugą ir sveikatą, pagal nacionalinės teisės aktus ir nacionalinę praktiką proporcingai turi dalyvauti ir (arba) darbdavys su jais iš anksto turi tartis įvairiais klausimais, įskaitant klausimus dėl:

— informacijos, nurodytos, be kita ko, direktyvos 10 straipsnyje (11 straipsnio 2 dalies c punktas),

— įmonei ir (arba) įstaigai nepriklausančių kompetentingų tarnybų ar asmenų samdymo, kaip nurodyta direktyvos 7 straipsnio 3 dalyje (11 straipsnio 2 dalies d punktas).

71 Direktyvos 11 straipsnio 2 dalies c punkte numatyta dalyvavimo ir konsultavimosi pareiga apima direktyvos 10 straipsnyje išvardytą informaciją:

— darbuotojams ir (arba) jų atstovams pateiktiną informaciją, susijusią su rizikos rūšimis saugai ir sveikatai bei apsaugos ir prevencinėmis priemonėmis ir veikla visoje įmonėje ir (arba) įstaigoje apskritai bei kiekvienoje darbo vietoje ir (arba) darbe atskirai (10 straipsnio 1 dalies a punktas),

— informaciją, kurią darbdavys turi suteikti bet kurios kitos įmonės ir (arba) įstaigos darbuotojams, dirbantiems jo įmonėje ir (arba) įstaigoje (10 straipsnio 2 dalis), ir

— informaciją, kurią gauti turi teisę darbuotojai arba darbuotojų atstovai, atliekantys specifines darbuotojų saugos ir sveikatos apsaugos pareigas, savo pareigoms atlikti, be kita ko, informaciją, sukauptą taikant apsaugos ir prevencines priemones bei gautą iš tikrinimo tarnybų ir įstaigų, atsakingų už saugą ir sveikatą (10 straipsnio 3 dalies c punktas).

72 Bet kuriuo atveju reikia paaiškinti, kad Komisijos kaltinimas grindžiamas ne pareigos pateikti direktyvos 10 straipsnyje nurodytą informaciją pažeidimu, bet darbdavių pareigos konsultuotis su darbuotojais ir darbuotojų atstovais, nurodytais direktyvos 11 straipsnio 2 dalyje, arba pareigos leisti jiems dalyvauti gaunant tokią informaciją pažeidimu. Taigi kalbama apie pareigos, egzistuojančios ankstesnėje stadijoje nei ta, kuri reglamentuota 10 straipsnyje, pažeidimą.

73 Kalbant pirmiausia apie dalyvavimo ir konsultavimosi pareigą, susijusią su direktyvos 10 straipsnio 1 dalies a punkte nurodyta informacija, Austrijos vyriausybė teigia, kad būtent pagal federalinio įstatymo, reglamentuojančio darbo santykius ir socialinį įmonių organizavimą (*Arbeitsverfassungsgesetz*, toliau – *ArbVG*), įmonės taryba turi dalyvauti nustatant ir įvertinant rizikos rūšis, apibrėžiant priimtinas priemones ir kad, nesant darbuotojus atstovaujančių organų, šių funkcijų vykdymą užtikrina už saugą atsakingi asmenys, kaip numato atitinkamos *ASchG* nuostatos. Jeigu įmonėje ir (arba) įstaigoje nėra nė vienos iš šių asmenų kategorijų, su visais darbuotojais turi būti konsultuojamasi ir visi turi dalyvauti nustatant ir įvertinant rizikos rūšis bei apibrėžiant priimtinas priemones. Rizikos rūšių nustatymas ir įvertinimas bei priimtinų priemonių apibrėžimas turi būti atliekami atsižvelgiant į konkrečią darbo vietą, nes tai būtina dėl motyvų, susijusių su rizikos rūšių prevencija. Austrijos vyriausybės teigimu, šios funkcijos apima konsultavimąsi su darbuotojais ir jų dalyvavimą, kiek tai susiję su informacija, išplaukiančia iš veiklos, susijusios su apsauga nuo rizikos rūšių ir jų prevencija.

74 Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad direktyvos vienuolikta ir dvylikta konstatuojamosios dalys patvirtina, jog tarp jos tikslų yra darbdavių ir darbuotojų dialogas ir proporcingas dalyvavimas siekiant priimti priemones, būtinas pastarųjų apsaugai nuo nelaimingų atsitikimų darbe ir profesinių ligų (žr. nurodyto sprendimo *Komisija prieš Nyderlandus* 39 punktą). Direktyvos 11 straipsnio 2 dalis yra konkreti šio tikslo išraiška.

75 Dėl Austrijos Respublikos priimtų priemonių, skirtų šios nuostatos c punktui perkelti, reikia pažymėti, kad įmonės tarybos, už saugą atsakingų asmenų ir apskritai darbuotojų, kaip turinčių prisidėti prie rizikos rūšių nustatymo ir įvertinimo, išvardijimas Austrijos teisės aktuose tuo atveju, jeigu yra darbuotojus atstovaujantis

organas, pavyzdžiui, įmonės taryba, gali turėti tokį poveikį, kad už veiklą, susijusią su direktyvos 7 straipsnio 1 dalyje aiškiai nurodyta apsauga ir prevencija, atsakingi darbuotojai nedalyvaus nustatant šią informaciją, kaip to reikalauja direktyvos 11 straipsnio 2 dalies c punktas.

76 Žinoma, direktyvos 11 straipsnio 1 dalis numato darbdaviams bendrą pareigą konsultuotis su darbuotojais ir (arba) jų atstovais bei sudaryti jiems galimybę dalyvauti sprendžiant visus su sauga ir sveikata darbe susijusius klausimus. Tačiau šio straipsnio 2 dalis nurodo atskiros darbuotojų grupės, t. y. darbuotojų, turinčių specifinę funkciją darbuotojų saugos ir sveikatos apsaugos srityje, dalyvavimą ir konsultavimąsi su jais.

77 Tačiau iš reikšmingų Austrijos teisės nuostatų neišplaukia, kad asmenų, vykdančių veiklą, susijusią su darbuotojų saugos ir sveikatos apsauga, padėtis būtų konkreti ir ypatinga, kiek tai susiję su konsultavimusi arba proporcingu dalyvavimu direktyvos 10 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytos informacijos klausimais, todėl ši Komisijos kaltinimo dalis, susijusi su minėto 11 straipsnio 2 dalies c punktu, turi būti laikoma pagrįsta.

78 Reikia pridurti, kad numatydamas, jog rizikos rūšių nustatymas ir įvertinimas bei priimtinų priemonių apibrėžimas atliekamas atsižvelgiant į konkrečios darbo vietos tipą, „nes tai būtina dėl motyvų, susijusių su rizikos rūšių prevencija“, kaip tai nurodo *ArbVG*, šis įstatymas nustato sąlygą, kuri neatitinka iš direktyvos 11 straipsnio 2 dalies c punkto, skaitomo kartu su 10 straipsnio 1 dalies a punktu, išplaukiančios dalyvavimo ir konsultavimosi pareigos sąlygų.

79 Antra, dėl dalyvavimo ir konsultavimosi pareigos, susijusios su informacija, skirta bet kurios kitos įmonės ir (arba) įstaigos darbuotojų, dirbančių įmonėje ir (arba) įstaigoje, darbdaviams ir nurodyta direktyvos 11 straipsnio 2 dalies c punkte, skaitomame kartu su 10 straipsnio 2 dalimi, Austrijos vyriausybė mano, kad *ASchG* 8 straipsnio 2 dalies 1 punktas užtikrina šios direktyvos nuostatos perkėlimą.

80 Ši *ASchG* nuostata numato, kad kai darbuotojai, kurie nėra sudarę darbo sutarties su darbdaviu, atsakančiu už darbo vietą, t. y. kitos įmonės darbuotojai, dirba šioje darbo vietoje, šis darbdavys prireikus turi užtikrinti, kad darbuotojai būtų informuoti apie jų darbo vietoje egzistuojančias rizikos rūšis ir todėl apmokyti.

81 Tačiau reikia pripažinti, kad tokia nuostata perkelia ne direktyvos 11 straipsnio 2 dalies c punkte numatytą išankstinę dalyvavimo ir konsultavimosi su asmenimis, atsakingais už darbuotojų saugą ir sveikatą, pareigą, kurią Komisija nurodė savo ieškinyje, bet direktyvos 10 straipsnio 2 dalyje numatytą pareigą informuoti. Be to, bet kuriuo atveju reikia pastebėti, kad, remiantis Teisingumo Teismo turima informacija, *ASchG* 8 straipsnio 2 dalies 1 punktas numato, kad už darbo vietą atsakingas darbdavys turi užtikrinti, kad kitos įmonės darbuotojai būtų informuoti apie rizikos saugai ir sveikatai rūšis. Tačiau direktyvos 10 straipsnio 2 dalis reikalauja, kad atitinkama informacija apie tokias rizikos rūšis būtų pateikta ne minėtiems darbuotojams, o jų darbdaviams. Todėl net jeigu ši *ASchG* nuostata skirta perkelti ir direktyvos 11 straipsnio 2 dalies c punkte numatytą išankstinę dalyvavimo ir konsultavimosi pareigą ir direktyvos 10 straipsnio 2 dalyje įtvirtintą bendrąją informavimo pareigą, ji yra nepakankama teisingam šių dviejų pareigų perkėlimui užtikrinti.

82 Taigi darytina išvada, kad ši Komisijos kaltinimo dalis, susijusi su direktyvos 11 straipsnio 2 dalies c punktu, taip pat yra pagrįsta.

83 Trečia, kalbant apie dalyvavimo ir konsultavimosi pareigą, susijusią su direktyvos 10 straipsnio 3 dalies c punkte nurodyta informacija, Austrijos vyriausybė tvirtina, kad reikšmingos 1993 m. darbų inspektavimo įstatymo (Arbeitsinspektionsgesetz 1993, BGBl. 27/1993) ir *ASchG* nuostatos, apžvelgtos generalinio advokato išvados 60 ir 61 punktuose, atitinka šią pareigą.

84 Komisija savo ruožtu teigia, kad pastarosiose nacionalinėse nuostatose įtvirtinta dalyvavimo ir konsultavimosi pareiga nenumatyta direktyvos 10 straipsnio 3 dalies c punkte nurodytos informacijos atžvilgiu, ir savo dublike priduria, kad Austrijos vyriausybės nurodytos normos nustato tik bendras informavimo pareigas ir kad nėra pakankamai tiksliai sukonkretintos informacijos, kuri aiškiai nurodyta direktyvos 11 straipsnio 2 dalies c punkte.

85 Šiuo atžvilgiu reikia pažymėti, kad nors reikšmingos Austrijos teisės nuostatos ir numato direktyvos 10 straipsnio 3 dalies c punkte nurodytos informacijos perdavimą, jos nesilaiko išankstinės ir aiškios dalyvavimo ir konsultavimosi su darbuotojais, atsakingais už darbuotojų saugą ir sveikatą, pareigos, numatytos minėto 11 straipsnio 2 dalies c punkte, t. y. nuostatoje, kurią nurodo Komisija savo kaltinime.

86 Iš tiesų, kaip matyti iš šio sprendimo 76–78 punktų, Austrijos teisės aktai nustato bendras informavimo arba konsultavimosi su asmenimis, įvairiais darbuotojus atstovaujančiais organais arba asmenimis, pagal Austrijos teisę atsakingais už saugos klausimus, pareigas, tačiau nenumato specialios darbuotojų, vykdančių specifines funkcijas profesinės rizikos rūšių prevencijos ir darbuotojų saugos ir sveikatos apsaugos srityje, grupės dalyvavimo, kaip numatyta direktyvos 7 straipsnio 1 dalyje ir 11 straipsnio 2 dalyje.

87 Nesant Austrijos teisėje nuostatų, reglamentuojančių šių darbuotojų, atsakingų už specifinius klausimus, dalyvavimą ir konsultavimąsi su jais, kaip to reikalauja direktyvos 11 straipsnio 2 dalies c punktas, reikia konstatuoti, kad ši Komisijos kaltinimo dalis taip pat yra pagrįsta.

Dėl direktyvos 11 straipsnio 2 dalies d punkto perkėlimo

88 Dėl direktyvos 11 straipsnio 2 dalies d punkte įtvirtintos dalyvavimo ir konsultavimosi su darbuotojais, atsakingais už darbuotojų saugą ir sveikatą, pareigos Komisija teigia, kad Austrijos teisės aktai tokios pareigos nenustato tuo atveju, kai samdomos kitos tarnybos ar asmenys.

89 Šiuo atžvilgiu Austrijos vyriausybė teigia, kad, remiantis reikšmingomis *ASchG* nuostatomis, už saugą atsakingi asmenys turi būti iš anksto informuojami ir jų paprašoma pateikti savo nuomonę dėl atstovų saugos klausimais, darbo medicinos gydytojų, taip pat asmenų, atsakingų už pirmosios pagalbos teikimą, gaisrų gesinimo ir evakuacijos priemonių įgyvendinimą, paskyrimą ir atšaukimą, išskyrus atvejus, kai yra sudarytas darbuotojams atstovaujantis organas, galintis priimti sprendimą šiuo klausimu, arba kai šie klausimai buvo nagrinėti saugos ir higienos komitete. Dėl valstybės tarnybos sektoriaus, panašios nuostatos įtvirtintos B-BSG.

90 Reikia konstatuoti, kad šiuo atžvilgiu Austrijos vyriausybė painioja pareigą, išplaukiančią iš direktyvos 11 straipsnio 2 dalies b punkto, kuris nurodo įmonės arba įstaigos viduje paskirtus darbuotojus tam tikrai veiklai pagal direktyvos

7 straipsnio 1 dalį ir 8 straipsnio 2 dalį vykdyti, ir iš 11 straipsnio 2 dalies d punkto išplaukiančią kitą pareigą, susijusią su aplinkybėmis, kuomet darbdavys, remdamasis direktyvos 7 straipsnio 3 dalimi, samdo kompetentingas išorės tarnybas ar asmenis. Austrijos vyriausybės šiuo atveju nurodyti teisės aktai apsiriboja pirmosios, direktyvos 11 straipsnio 2 dalies b punkte nurodytos, pareigos perkėlimu ir nereglamentuoja tos pačios nuostatos d punkte įtvirtintos kitos pareigos.

91 Todėl savo teisės aktuose nenumatydama dalyvavimo ir konsultavimosi su darbuotojais, atsakingais už darbuotojų saugą ir sveikatą, pareigos, kai samdomos įmonei ir (arba) įstaigai nepriklausančios kompetentingos išorės tarnybos ar asmenys, Austrijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal direktyvos 11 straipsnio 2 dalies d punktą.

92 Todėl darytina išvada, kad penktasis kaltinimas, susijęs su direktyvos 11 straipsnio 2 dalies c ir d punktų pažeidimu, yra pagrįstas.

Dėl šeštojo kaltinimo, susijusio su direktyvos 13 straipsnio 2 dalies a ir b punktų pažeidimu

93 Šiuo atžvilgiu Komisija nurodo darbuotojams tenkančią pareigą teisingai naudotis, viena vertus, mašinomis, aparatais, įrankiais, pavojingomis medžiagomis, transportavimo įrenginiais ir kitomis gamybos priemonėmis (direktyvos 13 straipsnio

2 dalies a punktas) ir, kita vertus, jiems duotomis asmeninėmis apsaugos priemonėmis, kurias pasinaudojus privalu grąžinti į vietą (13 straipsnio 2 dalies b punktas).

Šalių argumentai

94 Dėl pirmosios kaltinimo dalies Komisija teigia, kad *ASchG* ir *B-BSG* vartojama „darbo įrankio" sąvoka apima visus direktyvos 13 straipsnio 2 dalies a punkte išvardytus objektus, išskyrus pavojingas medžiagas. Jos manymu, bendros nuorodos į administracines taisykles ir instrukcijas, kurios nėra aiškiai apibrėžtos, kaip, pavyzdžiui, įtvirtintosios *ASchG* ir *B-BSG* 15 straipsniuose, nepakanka tam, kad būtų užtikrintas tinkamas direktyvos 13 straipsnio 2 dalies a punkto perkėlimas.

95 Dėl direktyvos 13 straipsnio 2 dalies b punkto Komisija teigia, kad nors teisingas asmeninių apsaugos priemonių naudojimas ir yra reglamentuotas, taip nėra pareigos pasinaudojus grąžinti jas į vietą atveju. Jos manymu, pastaroji pareiga teisės akte, skirtame perkelti šią nuostatą, turi būti aptarta atskirai, kad darbuotojai suvoktų savo pareigas aiškiai, tiksliai ir detaliai.

96 Nurodžiusi *ASchG* 15 straipsnį, Austrijos vyriausybė paaiškina, kad darbuotojų apsaugos taisyklės, susijusios su pavojingų medžiagų naudojimu, numatytos visų pirma *ASchG* IV skirsnyje, nutarime dėl medžiagų ir kancerogeninių medžiagų ribinių verčių, darbuotojų apsaugai nuo biologinių medžiagų keliamų pavojų skirtame nutarime, nutarime dėl federacijai dirbančių darbuotojų apsaugos nuo

biologinių medžiagų keliamų pavojų ir bendrojo nutarimo dėl darbuotojų apsaugos 52 ir paskesniuose straipsniuose. Ji taip pat teigia, kad panašios nuostatos buvo priimtos federacijai dirbančių darbuotojų apsaugos srityje.

97 Dėl darbuotojams tenkančios pareigos pasinaudojus grąžinti asmenines apsaugos priemones į vietą Austrijos vyriausybė pabrėžia, kad dėl higienos pagrindų Austrijos teisės aktai numato, jog šios asmeninės apsaugos priemonės skirtos asmeniniam vieno darbuotojo naudojimui. Asmenines apsaugos priemones keliems darbuotojams leidžiama naudoti tik tuomet, kai šios priemonės pagal savo pobūdį naudojamos tik nereguliariai, be to, jos turi būti išvalomos ir pakankamai dezinfekuojamos jas panaudojus.

Teisingumo Teismo vertinimas

98 Kalbant pirmiausia apie darbuotojams pagal direktyvos 13 straipsnio 2 dalies a punktą tenkančią pareigą, primintina, kad, nagrinėjant pagal EB 226 straipsnį pareikštą ieškinį, Komisija privalo įrodyti tariamą įsipareigojimų neįvykdymą ir pateikti Teisingumo Teismui reikiamus duomenis šio įsipareigojimų neįvykdymo buvimui patikrinti, tuo pačiu metu ji negali remtis kokiomis nors prielaidomis (žr. 2005 m. gegužės 12 d. Sprendimo *Komisija prieš Belgiją*, C-287/03, Rink. p. I-3761, 27 punktą ir nurodytą teismo praktiką).

99 Norint direktyvą perkelti į vidaus teisę nebūtina jos turinį formaliai ir pažodžiui perkelti į aiškias ir specialias teisės normas, – gali pakakti bendro teisinio konteksto, jeigu jis realiai užtikrina visišką direktyvos taikymą pakankamai aiškiu ir tiksliu būdu

(žr., be kita ko, 2004 m. sausio 7 d. Sprendimo *Komisija prieš Ispaniją*, C-58/02, Rink. p. I-621, 26 punktą ir 2005 m. spalio 20 d. Sprendimo *Komisija prieš Jungtinę Karalystę*, C-6/04, Rink. p. I-9017, 21 punktą).

100 Tai, kad direktyvos 13 straipsnio 2 dalies a punkte tarp darbo priemonių paminėtos pavojingos medžiagos, nėra kliūtis nacionaliniu lygmeniu atskirti šias dvi pavojų darbe priežastis tam, kad tos pačios nuostatos 1 dalyje nurodytas tikslas būtų pasiektas. Ši nuostata numato, kad darbuotojai turi rūpintis savo ir kitų asmenų, kuriems turėjo įtakos jų veiksmai ar neveikimas darbe, sauga bei sveikata.

101 Kaip pažymėjo generalinis advokatas savo išvados 81 punkte, šiuo atveju Komisija neįrodė, kokia apimtimi Austrijos teisės aktai kelia grėsmę šiam tikslui, nes ji apsiriboja tvirtinimu, kad jeigu darbo įrankiai ir pavojingos medžiagos būtų buvusios paminėtos kartu, darbuotojai aiškiau suvoktų savo pareigas. Tačiau tokio spėjimo nepakanka tariamo pažeidimo faktui nustatyti.

102 Be to, atsakydama į tai, kad Austrijos vyriausybė išvardijo įvairius nutarimus dėl darbuotojų apsaugos, susijusius su pavojingų medžiagų naudojimu Austrijoje, Komisija apsiriboja teigdama, kad bendros nuorodos į administracines taisykles ir instrukcijas nepakanka tam, kad būtų užtikrintas tinkamas direktyvos 13 straipsnio 2 dalies a punkto perkėlimas. Ji nepaaiškina priežasties, kodėl darbuotojas nebus aiškiai informuotas Austrijos vyriausybės nurodytais teisės aktais apie tai, kad jis turi teisingai naudoti pavojingas medžiagas, su kuriomis jis susiduria atlikdamas savo darbą.

103 Tokiomis aplinkybėmis reikia pabrėžti, kad šeštasis Komisijos kaltinimas tiek, kiek jis susijęs su tariamu direktyvos 13 straipsnio 2 dalies a punkto pažeidimu, yra nepagrįstas.

104 Antra, kalbant apie tariamą direktyvos 13 straipsnio 2 dalies b punkto pažeidimą, susijusį su pareiga teisingai naudotis darbuotojams duotomis asmeninėmis apsaugos priemonėmis, o pasinaudojus – grąžinti jas į vietą, Austrijos vyriausybė tvirtina, kad dėl higienos pagrindų šios apsaugos priemonės skirtos asmeniniam vieno darbuotojo naudojimui ir grąžinimas yra netikslingas dėl to, kad joks kitas darbuotojas negali jomis naudotis.

105 Tačiau direktyvos 13 straipsnio 2 dalies b punktas aiškiai atskiria pareigą teisingai naudotis šiomis priemonėmis nuo pareigos pasinaudojus grąžinti jas į vietą. Nors nacionalinių teisės aktų pasirinkimas dėl higienos pagrindų numatyti apsaugos priemones asmeniniam kiekvieno darbuotojo naudojimui gali palengvinti šioje nuostatoje nurodytos antrosios pareigos vykdymą, tačiau tai neleidžia užtikrinti, kad šios apsaugos priemonės bus tinkamai grąžinamos.

106 Be to, Austrijos vyriausybė pati pripažįsta, kad tam tikromis aplinkybėmis keliems darbuotojams leidžiama naudotis tomis pačiomis asmeninėmis apsaugos priemonėmis, todėl jos argumentas, kuriuo siekiama pateisinti tai, kad nepaminėta pareiga grąžinti apsaugos priemones, motyvuojant tuo, kad jomis asmeniškai naudojasi kiekvienas darbuotojas, irgi negali būti priimtas.

107 Todėl reikia pripažinti, kad šeštasis Komisijos kaltinimas, susijęs su direktyvos 13 straipsnio 2 dalies b punkto pažeidimu, yra pagrįstas.

108 Atsižvelgiant į visas pirmiau padarytas išvadas, reikia konstatuoti, kad:

— per nustatytą terminą nepriimdama *LDG*, tuo pažeisdama direktyvos 18 straipsnio 1 dalies reikalavimus, ir neperkeldama arba nevisiškai perkeldama į Austrijos teisę šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalį privalomo lavinimo mokyklų mokytojų Tirolyje atžvilgiu, 7 straipsnio 3 dalį, 8 straipsnio 2 dalį, 11 straipsnio 2 dalies c ir d punktus bei 13 straipsnio 2 dalies b punktą, Austrijos Respublika pažeidė savo įsipareigojimus pagal nurodytas šios direktyvos nuostatas.

109 Likusi ieškinio dalis yra atmestina.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

110 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Pagal to paties straipsnio 3 dalies pirmąją pastraipą, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, Teisingumo Teismas gali paskirstyti išlaidas šalims arba nurodyti kiekvienai padengti savo išlaidas.

111 Kadangi nebuvo patenkintas tik Komisijos reikalavimas dėl vienos šeštojo kaltinimo dalies, susijusios su direktyvos 13 straipsnio 2 dalies a punkto pažeidimu, Austrijos Respublika turi padengti savo bylinėjimosi išlaidas ir penkias šeštąsias Komisijos bylinėjimosi išlaidų.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1. **Per nustatytą terminą nepriimdama įstatymo dėl žemių mokytojų tarnybos (Landeslehrer-Dienstrechtsgesetz), tuo pažeisdama 1989 m. birželio 12 d. Tarybos direktyvos 89/391/EEB dėl priemonių darbuotojų saugai ir sveikatos apsaugai darbe gerinti nustatymo 18 straipsnio 1 dalies reikalavimus, ir neperkeldama arba nevisiškai perkeldama į Austrijos teisę šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalį privalomo lavinimo mokyklų mokytojų Tirolyje atžvilgiu, 7 straipsnio 3 dalį, 8 straipsnio 2 dalį, 11 straipsnio 2 dalies c ir d punktus bei 13 straipsnio 2 dalies b punktą, Austrijos Respublika pažeidė įsipareigojimus pagal nurodytas šios direktyvos nuostatas.**

2. **Atmesti likusią ieškinio dalį.**

3. **Austrijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas ir penkias šeštąsias Europos Bendrijų Komisijos bylinėjimosi išlaidų.**

Parašai.